

Lidský portrét: mezigenerační konfrontace lidí neoficiální kultury undergroundu

Tato publikace není encyklopedií, není katalogem či vše a všechny zahrnujícím almanachem. Je subjektivním výběrem, limitovaným technickými a technologickými možnostmi výroby knihy a výstavní kolekce.

Někdy na sklonku roku 2014 jsem seděl s Pavlem Zajíčkem v kavárně U Sv. Vojtěcha, našem tehdejším oblíbeném „meeting pointu“.

Pavel mi tam říká: „Přijede moje dcera Gábina z Ameriky.“

A já: „Jo? A jezdí sem často?“

„Skoro vůbec.“

„A co druhá dcera Míša, je tady, nebo ve Švédsku?“

„Je tady.“

„No, tak to bych vás měl všechny spolu pořádně nafotit. A mohli bychom k tomu přizvat i tvého tátu z Radotína. Jak je na tom?“

„Táta je dobrej, samostatná jednotka [tou dobou čtyřidevadesát let], jestli mu zaplatíš taxíka, tak přijede. A já to tedy domluvím.“

Takhle se zrodila myšlenka prvního focení. Nejdříve jsem začal k focení oslovovat kamarády, pak známé, pak i neznámé. Uvědomil jsem si, že tuto sociální skupinu, toto jedinečné společenství lidí doteď nikdo obrazově jako celek nezpracoval a že je na to ten nejvyšší čas. Během sedmi let se podařilo oslovit, zprodukovat, vyfotit a zpracovat cca šedesát rodin, resp. jednotlivců, což je pro možnosti ani ne tak knihy, ale hlavně doprovodné výstavy realizační strop. Všem fotografovaným děkuji za jejich čas, důvěru, ochotu a obětavost.

Někoho se produkčně nepodařilo propojit s mladší generací potomků rozcestovanou po celém světě a všech kontinentech. Někoho se nepodařilo v daném termínu zorganizovat k focení ani sólově. Sice výjimečně, ale našli se i tací, kteří o focení neměli zájem. Jiní zájem měli, ale projekt už narážel na svoje limity.

Po technické stránce portréty programově vznikaly tou nejsložitější, nejpracnější, časově i finančně nejnáročnější cestou. Studiově svícené, na filmovou surovinu Hasselbladem snímané, procesem negativ / pozitiv manuálně zpracované autorské zvětšeniny, které byly po ručním retušování následně reprodukovány a digitalizovány do dat, z nichž se pak publikace sestavovala a tiskla.

Tímto způsobem vznikala tato kniha, jejíhož vydání se někteří fotografovaní již nedožili. Kromě dvou osobností, jimž je tato publikace dedikována, připisuji ji tedy i jejich památce.

Rudolf Prekop

2022

OBRAZOVÁ ČÁST / FOTOGRAFIE OSOBNOSTÍ

Pře

- 40
- 3
1. Pavel Za
2. Dana Něr
3. Tony Duc
6. 4. Pavel B
- Trlifajc
9. 5. Karel Ha
6. Jiří Chr

135

34

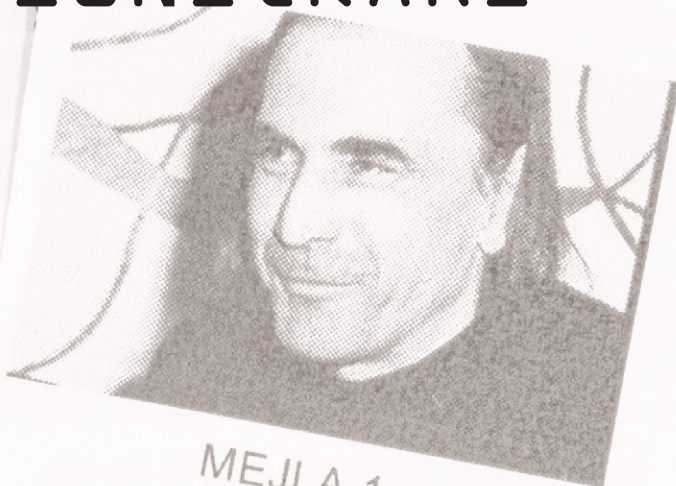
BÁZE

-stí / Underground

P. Z.

NĚMCOVI / PALOUŠOVI

PÍSNÍČKÁŘI

MEJLA 1

Pavel Zajíček (* 1951), zakladatel a vedoucí osobnost uskupení DG 307, hudebník, textař, básník, výtvarník. Otec Jaroslav (1920–2019), dcera Michaela (* 1971), dcera Gabriela (* 1992), vnuk Rafael (* 2008), vnučka Sofia (* 2011).

Narodil se v roce 1951 v Praze-Radotíně, po nedokončených studiích na Stavební fakultě ČVUT pracoval v různých dělnických profesích. K undergroundovému společenství se dostal prostřednictvím rodiny Dany a Jiřího Němcových, v jejichž bytě v pražské Ječné ulici se seznámil s Martinem Jirousem, Mejlou Hlavsou a ostatními Plasty. Především s Mejlou si velmi rozuměl, rozhodli se spolu vytvořit nové těleso. Hudební inspirací jim byl Knížákův Aktual. V roce 1973 tedy založili hudební skupinu DG 307, která s přestávkami hrála v letech 1973–2016. Název DG 307 poukazuje na psychiatrickou diagnózu „přechodné situační psychické poruchy“, která umožňovala mladým mužům získat tzv. modrou knížku a vyhnout se povinné vojenské službě; s touto diagnózou byl Zajíček hospitalizovaný v léčebně v pražských Bohnicích. Záměrem hudebníků DG 307 bylo vytvářet „antihudbu“ doplňující Zajíčkovy básně a texty. Skupina pracovala se scénou a kostýmy a jejich hudba byla vlastně hudební performance vytvářená většinou „nehudebními“ nástroji, neobvyklou rytmikou, střídali se v ní hudebníci a nehudebníci.

Zajíčkovy básně jsou expresivní, objevuje se v nich surrealismus, hovorová řeč a tzv. vulgarismy. Svými texty přispíval i skupině Plastic People of the Universe. Básně a prózy neurčené ke zhudebnění publikoval jako samizdaty, souborně tyto texty vyšly v knize Zápisky z podzemí (1973–1980). P. Z. patří k nejpozoruhodnějším básníkům českého undergroundu sedmdesátých let.